

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ IV. Insignis sub & obreptio istius Rescripti deducitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

Primò, quia id, quod tum hîc exhibetur, tum alibi, in litibus & conferentijs exhibitum fuit, non nisi exemplum, nescio vnde extractum & exemplatum est. Cuius originale, nunquam etiam ad instantiam nostram ostendi potuit & de iure quidem eiusmodi Exempla, vt fidem mereantur, ex Originali, præfente vel citatâ parte, extrahi debere notum est & probatum supra Sect. 2. §. 4.

Secundò, fidem non meretur, quia diem non habet adiectum, quo fuit concessum, hoc autem Iura ad Rescripti valorem exigunt, *l. Si qua C. de diuersis Rescriptis. Si beneficia, inquit Imperator, personalia sine die & consule fuerint deprehensa, autoritate careant.*

Tertiò, suspectum est, quia anni Dominicæ Incarnationis adiecti, cum annis Regni Conradi non conueniunt; nam cum anno MCXXXIX. mense Aprili, Confluentiæ primum electus fuerit, teste Baronio *ad annum 1139.* & Aquisgrani Coronâ Regiâ donatus, qua ratione dici poterit idem annus fuisse secundus Regni illius, prout in fine Diplomatis positum est. Quæ suspicio vehementer ex omissione diei roboratur & præsumptionem male fidei parit, atque adeò, quòd studio dies omissus sit, ne fortè ex appositione incurrerent exempli illius confectores in tempora, antequam Conradus vel electus fuerit Rex, vel coronatus.

Sed quamuis, quod nec factum est, nec fieri posse arbitramur, Originale eiusmodi, quale fingitur, præfatum exemplum proferretur, illud tamen nullam omnino vim efficaciamque habere ex sequentibus ostendo.

§. III. Conradinum illud non esse sententiam.

ET inprimis id, quod passim tantopere iactat & inculcat libelli Scriptor, fortissimè negamus illud esse sententiam; quod equidem aliâ demonstratione non eget, sed ex ipsâ prætensi illius Rescripti inspectione & lectione, cuique est euidens; quippe nulla inter Archiepiscopos Maximinianosque de Iure Monasterij cognitio, decisio, Iudicatio, nulla Monasterij defensio, Iurium illius & documentorum visio vel productio, vel vnico verbo aut vestigio innuitur; nulla igitur ibi sententia.

Sed merum ac purum putum (præsupposita authenticatione) est Rescriptum, idque ad solam eamque instantem Alberonis Archiepiscopi postulationem impetratum, & ad illum solum directum. Quo Rescripto, Conradus ex erroneis Alberonis narrationibus persuasus Abbatiam illam olim ad Archiepiscopos pertinuisse, ijsque per Imperatores iniustò ereptam, ideoque credens se ad eius restitutionem teneri, illam Alberoni se reddere ac restituere declarat, prout ex ipso Rescripto apparet. Ad quod etiam eum impulsus & adactum fuisse fauore & potentia Alberonis, & ex ipsis Rescripti verbis, ac aliunde constat.

Eiusmodi verò Rescriptum nullum esse ac nullius efficaciam, non modò quoad tertium siue Maximinianos, quorum Ius semper reseruatum exceptumque intelligitur, sed & quoad ipsum concedentem Imperatorem & Imperium ex plurimis rationibus, ijsque euidentissimis conuincitur.

§. IV. Insignis sub & obreptio istius Rescripti deducitur.

ENormis fanè præfati Rescripti sub & obreptio, & quidem in punctis substantialibus clarè deprehenditur.

Quia narrauit primum Albero Monasterium S. Maximini olim pertinuisse ad Archiepiscopatum Treuirensis.

Deinde verò iniuste ab eodem per Imperatores fuisse ablatum.

Quod vtrumque falsissimum fuit, cum ex supra à nobis allegatis & probatis constet, nunquam Abbatiam pertinuisse ad Archiepiscopatum, consequenter nunquam potuisse illi per Imperatores iniuste eripi.

Item allegavit & retulit Albero, quod Archiepiscopi non cessauerint longis retro temporibus proclamationem de eadem Abbatia facere.

Sed cauit narrare, quod istis retro temporibus Archiepiscopi proclamatores, fuerint per sententiam Imperatorum in Iudicio contradictorio latam, ab illa sua proclamatione repulsi & exclusi.

Vide lector amice sententiam Ottonis Magni sub Nu. 8. eam obsecro considera & perpende, videbis in illa penitus eadem contineri, & quæ tum adiudicata fuerunt, iterum modò ab Alberone fuisse recantata.

Respice hæc verba Ottonis M. *Scd Venerabilis Treuericæ Sedis Archiepiscopus Rothbertus aliquorum, quos rei veritas latebat, adhortatus instinctu, nostram (super loco vel Abbatia Sancti Confessoris Christi Maximini) adijt Regalitem, hanc iniuste sibi vel Ecclesie suæ ablatam fuisse conquestus &c.*

Eadem illa sunt, quæ in Conradinis ab Alberone in ipsis iisdem terminis repetita cernuntur. Nam Spirense quidem lit. V. notatum ita habet, *Querelam dilecti nostri Alberonis, quam in presentia nostrâ & in conspectu Principum sepe & multum deposuit, inclinati eius precibus, ex consilio recepimus, scilicet de Abbatia S. Maximini quæ olim à B. Hildulpho de bonis Ecclesie Treuirensis fundata, Regi à potestate, ut erat querimonia Archiepiscopi, à prædicta Ecclesia est subtracta. timens itaque &c.*

Et in altero prætenso eiusdem Conradi Rescripto, litera C. signato hæc habentur: *Quod à longis retro temporibus Treuericæ Sedis Archiepiscopi non cessauerunt Prædecessoribus nostris Regibus & Imperatoribus proclamationem facere de Abbatia S. Maximini, quæ in fundo B. Petri constructa, & ad Episcopum iure proprietatis pertinens, iniuste inde ablata est.*

Et infra, Nobis autem per Dei misericordem providentiam ad Regni Gubernationem sublimatis, fidemque ipsius Archiepiscopi (Alberonis scilicet, de illo enim loquitur) studium & labores circa nostram & Regi fidelitatem multis argumentis persentientibus, idem Archiepiscopus rediuviam proclamationem magnis & assiduis allegationibus in oculis Principum presentavit.

Nunquid hîc eadem recantatio est illorum quæ Rothbertus clamauerat? Certè ab illis ipsis idem per sententiam exclusus olim fuit.

Nam repete, & vide sententiæ Ottonis Magni dispositionem: *Nos tamen, inquit Imperator, lectis in presentia nostra eiusdemque Archiepiscopi Rothberti & aliorum fidelium nostrorum super eodem loco præcedentium Regum privilegij & decretis cum ab antiquissimis temporibus ad opus Monachorum constructum, nulli alij Ecclesie vel sedi appendicem aut subiectum, sed semper sub Regiæ Tutitionis clypeo & potestate permansisse certissimâ ratione reperimus?*

Denique vide Iuris Maximiniani adiudicationem: *Idcirco interuentu & rogatu Germani nostri Archiepiscopi Brunonis, & Conradi Ducis, ne vel eadem privilegia talibus prædicti Archiepiscopi Rothberti proclamationibus aut querelis infirmarentur, vel Abbas aut Monachi ibidemque Deo seruientes tali vltterius infestatione comprimerentur, idem Cœnobium cum Abbatia sub nostrâ perpetualiter & omnium succedentium Regum defensione & potestate permansurum volumus.*

Ac præterea nota, hanc dispositionem actionis Archiepiscopalis exclusiuam: *Et prænotati Episcopi vel successorum suorum Episcoporum occasionis iniustæ, super eo-*

dem loco querelas, præcepti nostri autoritate excludimus.

Ecce iltarum querelarum, proclamationum, clamorum, expressissimam refutationem, reiectionem & per iudicatum exclusionem. Cuius ne verbo quidem mentionem fecit Albero, sed sententiam adeò solemnem reticuit.

Atque ex hisce agnoscere quiuis euidenter potest, subreptionis huius enormitatem, atque adeò impetrationis manifestam nullitatem, & quam æquum fuerit ac sit, vt talis precator carere penitus debuerit impetratis, secundum notissimos Iuris textus. *l. penult. C. Si contra Ius vel utilit public. l. 4. eodem & l. uniuersa. C. de diuersis Rescriptis.*

S. V. Eadem subreptio ex alijs rationibus ostenditur.

SVnt & aliæ plures eæque graues Considerationes, è quibus prædicta ob: & subreptio manifestatur.

Primum, quia pro fundamento proclamationis suæ, rediuuiis clamoribus allegauit Albero, Diploma præensum Dagoberti sub litt. A. Cuius inualiditatem & innumera, quibus infectum est vitia, supra Sect. 2. copiosè enumerauimus.

Secundò, Nomine Cellæ S. Hilarij in allegatis documentis nominatæ, decepit Imperatorem, ac persuasit illam esse, vel olim fuisse Abbatiam & Monasterium Sancti Maximini S. Ioanni Apostolo quondam à Sancto Agritio dedicatam. Quam splendidam imposturam & figmentum, supra Sect. citatâ detectam, reiecimus.

Tertiò, persuasit expressè & sine vllâ ambiguitatis nebulâ, contineri in præfato Dagobertino, quòd dicta Cella S. Hilarij pertineret ad Episcopium Treuirensè. Cum tamen Dagobertus illud solum post, & secundum narrationem & relationem B. Modoaldi Archiepiscopi enunciatiuè & narratiuè non dispositiuè (vti Albero persuadebat) vt in Rescriptis simpliciter confirmatorijs moris est, protulerit, neque de eo principaliter tractauerit, neque in illius pertinentia se fundauerit, vt ex ipso textu Dagobertini apparet, & supra Sect. 2. deduximus.

Quartò, quia allegauit Albero Diploma Caroli Regis Francorum, quo aliud anterius Pipini Regis Patris sui confirmatum fuisse assererat, pro alio fundamento, sed illud non reproducitur ab Archiepiscopis, neque eiusdem quidquam Scriptor in libello ausus fuit inferere.

Quanquam illa tam Caroli Magni, quàm Pipini Diplomata allegata, vel supposititia esse, vel de alio loco, quàm de Monasterio & Abbatia Sancti Maximini loqui, nimirum de Cella aliqua Hilarij, vel hinc probari potest, quia habemus Originalia eiusdem Pipini Regis & Caroli Magni Imperatoris, quæ sub Numero 3. & 4. representantur, quibus expressè & dispositiuè decernitur, vt Monasterium, vbi S. Maximinus Dei præsul est Corpore sepultus, in suburbio Treuiris constructum, in honorem S. Ioannis Euangelistæ dicatum, eiusdemque Abbas, tam præsens, quàm qui postillum futurus est, cum Monachis & Abbatia sub Regum mundiburdio in sæcula maneat, & nulli alij subiecti sint vel obnoxij, exceptis Regibus.

Quintò, quia Albero, vt apparet ex Conradino Rescripto, non modò mentionem non fecit sententiæ Ottonis M. sed neque prædictorum aliorumque omnium Diplomatum & Decretorum quæ à Regibus & Imperatoribus plurimis habemus, & partim hîc exhibemus, atque adeò de Maximinianorum Iuribus cauit vel verbum proferre.

Sexto,